

år. Men 5 år går i historisk perspektiv utrolig hurtigt, og så er vi altså derhenne, hvor det hele kan vedtages ved hjælp af flertalsafgørelser, heraf nogle med kvalificeret flertal og nogle med rent flertal and so on.

Og hvad er det så, vi har? Ja, som hr. Holger K. Nielsen sagde helt klart og tydeligt, så er det bare mere union. Der er ikke meget selvstændighed tilbage. Det, som med et fint ord bliver kaldt for suverænitet for nationen, er nærmest væk.

Man kan lave fine skrivelser, hvori der står, at suveræniteten som sådan ikke bliver angrebet i Amsterdamtraktaten, for det sker over 3 eller 5 år, men politisk set bliver beslutningen allerede truffet den 28. maj 1998 i Danmark. Så behøver vi aldrig mere at stemme om det, så er det gjort. Hvis der altså ikke sker det, at man i Danmark viser mod og mandshjerte nok til at sige nej, og det tror jeg vil ske. Jeg tror ikke på, at danskerne vil sælge så meget ud af deres selvstændighed, at de vil gå med til, at der nu i EU skal være fælles udenrigspolitik, fælles sikkerhedspolitik og fælles forsvarspolitik, således som der bliver sagt og skrevet og gjort så meget for.

Vi ved alle sammen, hvorfor der har været fred i Europa siden Anden Verdenskrig; vi ved udmærket godt, at NATO har en meget stor del af æren, at NATO var stabilisatoren, der sagde: Niks pille, ingen skal røre ved disse lande, for hvis bare ét land bliver angrebet, er det pludselig hele det store, stærke NATO, der vil blive angrebet.

Men ikke desto mindre hører vi altså gang på gang regeringen sige, at det er EU. Dengang var det altså EF, og det var faktisk i begyndelsen meget mindre, nogle få lande, nemlig de 6 lande, der startede det hele, men det er man lige glad med. Næ næ, nu er det EU's 15 lande, der har sikret freden i Europa siden Anden Verdenskrig! Og hvis den danske befolkning ikke kan se, at det i den grad er manipulering med tal og tale, ja, så har den ikke fattet meget, og så får jeg det til – hvis det skal være efter hr. Ove Fichs bedømmelse – 03 på karakterskalaen.

Men jeg tror, den danske befolkning har fatet, at der for øjeblikket bliver manipuleret politisk, så det basker. Og danskerne ønsker ikke at afgive deres selvstændighed. Men de ønsker samarbejde. Der er ikke én dansker, som ikke går ind for samarbejde. Der er ikke én dansker, der ikke ønsker, at vi skal samarbejde med Europas nye demokratier. Selvfølgelig skal vi

det, og der skal også være frihandel, således at vi i respekt for den nationale suverænitet giver disse lande mulighed for at opbygge sig selv økonomisk.

Men er det det, der står i Amsterdamtraktaten? Nej, ikke så meget som et eneste ord står der om det! Der står i hele Amsterdamtraktaten siger og skriver en halv side om, at man skal gå videre med forhandlingerne pr. 1. januar 1998. Og så er jeg lige ved at være uartig og sige: Vis-sevasse! For det er faktisk, hvad man kan sige om Amsterdamtraktaten, for der står ikke noget som helst fornuftigt om udvidelsen.

Fremskridtspartiet vil gerne have en udvidelse, men Amsterdamtraktaten er den forkerte vej at gå, for vi får blot mere union. Der er faktisk kun én politik, der kan siges at være fuldstændig uden for traktaten, og det er kirkepolitikken, og det er jeg selvfølgelig glad for, men jeg kunne jo godt have forestillet mig andre politikker, hvor det ikke var nødvendigt at beslutte med kvalificeret flertal i Bruxelles, hvad vi skal mene i Danmark. Og jeg kunne også have forestillet mig, at nogle begyndte at tale om respekt for de forskellige nationers egenart, respekt for, at vi er forskellige i Grækenland og Danmark og Portugal og England osv.

Og vi skal da have lov til at være det. Vi skal ikke begynde at forlange, at arbejdsmarkedet skal fungere på præcis samme måde, hvad enten vi er i Italien, eller vi er i Finland, eller vi er, hvor vi er lige nu: i Danmark. Her i Danmark har vi et system, som vi er stolte af og glade for, og som er opbygget gennem mange, mange år, og hvor det er arbejdsgiverne og arbejdstagerne, der indgår aftaler. Den slags traditioner har man ikke i f.eks. Frankrig, Tyskland og Spanien. Der er det bestemt gennem lovgivning, og det er præcis det, vi nu er ved at komme til her. Og det kan da godt være, at der er enkelte i Folketinget, der synes, at det kan være mægtig sjovt også at få magten over det område, men i Fremskridtspartiet er vi hundrede procent modstandere af at tilrane os den magt, som tilhører arbejdsmarkedet, og at mene, at vi skal bestemme over dem, der ved, hvordan arbejdet skal gøres.

Så er der blevet talt en masse om Schengen-aftalen i dag, og den har vi jo allerede inden sommerferien vedtaget at tilslutte os. Der er dog nogle partier, som helst er fri for at tale om den, og det er såmænd meget fornuftigt af dem, og jeg kan også godt forstå, at Socialdemokratiet siger, at det har vi jo besluttet én gang for